

Štev. 1.

V Ljubljani, 1. prosinca 1908.

Leto IX.

Siromakova smrt.

V mrzli, jasni zimski noči
v tihi koči kraj vasi
na osamljenem zapečku
stari siromak sedi.

„Nimam dece, ženke drage,
tožno sebi šepeta,
„vsi odšli so iz doline
težkih bojev in solza.

Palica le siromaška
spremlja me po potih vseh,
kadar milodarov prosim
pri usmiljenih ljudeh.

Zunaj noč ledena vlada,
zvezde se leskečejo,
kot da o nadzemski sreči
sladko nam šepečejo . . .“

Zvezda se je utrnila,
padla nekam je v temo;
na osamljenem zapečku
starček sanja že sladkó.

Sanja se mu, da v njegovo
kočo zvezda pala je
in z nadzemeljsko svetlobo
vse okrog obdala je . . .

Iz svetlobe se prikaže
svojcev dragih svetli zbor:
Vsi veseli in bleščeči —
lepši kot jutranji zor . . .

A iz srede zdaj izstopi
k starčku deček zlatolas:
„Dajte, oče, da poljubim
vas na žalostni obraz!“

In nalahno zlati sinko
spet očeta je objel,
ga poljubil gorko v lice,
s toplim plaščem ga odel.

In nič več ne čuti mraza
ta pozemeljski trpin . . .
Zdi se mu, da sreča sije
iz minulih bolečin . . .

Zunaj noč ledena vlada,
zvezde se leskečejo
in o sreči neminljivi
revezu šepečejo . . .

Fr. Ločniškar.

